Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Camilla Grebe

Jurnalul dispariției mele

Traducere din suedeză de Ioana Ghișa

3
TREI

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

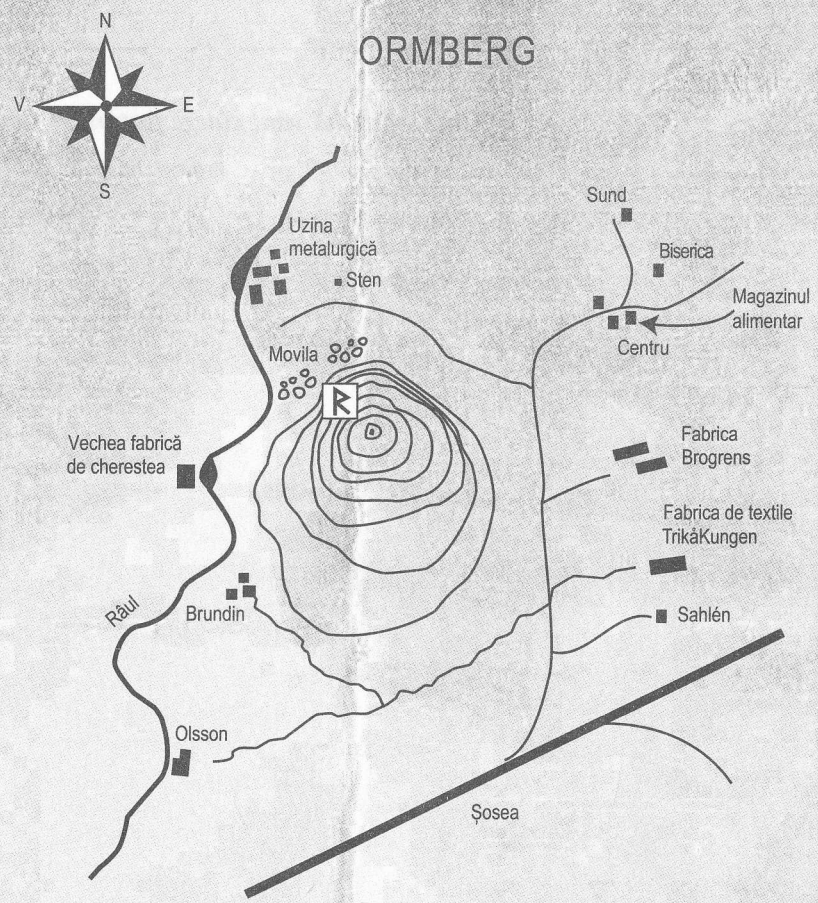

Ormberg

Octombrie, 2009

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Malin

Îl țineam strâns de mână pe Kenny, în timp ce mergeam prin pădurea cufundată în întuneric. Nu pentru că aș fi crezut în fantome, firește că nu, în așa ceva cred numai idioții. Idioții precum mama lui Kenny, care stătea ore în șir în fața televizorului, urmărind programul acela stupid, în care un așa-zis medium căuta prin case vechi spirite inexistente.

Cu toate astea...

Realitatea era că aproape toți cunoscuții auziseră, la movila din pietre, un sunet ca plânsetul unui bebeluș — un fel de scâncet lung şi trist. I se spunea copilul-nălucă și, cu toate că nu credeam în spirite și în alte prostii dintr-astea, nu voiam să risc nimic și nu ieșeam niciodată singură pe întuneric.

Mi-am ridicat privirea spre vârfurile ascuțite ale brazilor. Copacii erau atât de înalți, că abia întrezăream cerul și globul albicios al lunii.

Kenny m-a tras de mână. Sticlele de bere se loveau una de alta în punga de plastic, iar izul lăsat de țigara lui se împletea cu cel al pământului umed și al frunzelor descompuse. La câțiva metri în urma noastră, Anders își

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

târșâia picioarele prin desișurile de afine, fluierând o melodie din topul lunii.

— Ce dracu', Malin.

Kenny m-a tras iar de mână.

— *Ce?*

— Mergi mai încet decât maică-mea. Te-ai pilit *deja* sau ce?

Comparația era nedreaptă: mama lui Kenny cântărea pe puțin 200 de kilograme, și nu am văzut-o niciodată depășind distanța dintre canapeaua *plasată în* fața televizorului și toaletă. Ba chiar și traseul ăsta îl făcea gâfâind.

— Ține-ți fleanca, i-am retezat-o lui Kenny, sperând să percuteze la tonul meu glumeț. Să priceapă că invectiva conținea, de fapt, un fel de respect afectuos.

Eram împreună de numai două săptămâni. Pe lângă hârjoneala obligatorie și stângace din patul lui, care mirosea a câine, ne petreceam timpul încercând să ne jucăm rolurile. El: dominant, amuzant (câteodată, ironic pe seama mea) și uneori biruit de o oboseală precoce și egocentrică. Eu: admiratoare căzută-n extaz, îngăduitoare (chiar cu riscul uitării de sine), întotdeauna un sprijin generos când pe iubitul meu îl apuca depresia. Dragostea pe care o simțeam pentru Kenny era atât de intensă, de necugetată și de carnală, că de multe ori mă lăsa fără suflare. Totuși, nu voiam să fiu departe de el nicio clipă, de parcă mi-ar fi fost teamă să nu se arate că totul n-a fost decât un vis, o încântătoare născocire a creierului meu adolescentin, chinuit de dorințe ascunse.

Brazii din jurul nostru păreau de la începuturile vremurilor. În jurul rădăcinilor creșteau pernițe moi de mușchi verde, iar de ramurile groase ce se apropiau de pământ atârnau bărbile cenușii ale lichenilor.

De undeva, din depărtare, s-a auzit brusc trosnetul unei crengi.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu, poate prea strident.

— A fost copilul-nălucă, a spus Anders cu o voce teatrală, undeva în spatele meu. E aici ca să te *răpeaaască*.

Aproape că urla.

— La dracu', n-o speria! a șuierat Kenny printre dinți, animat de un neașteptat instinct protector.

Am chicotit și m-am împiedicat de o rădăcină, fiind pe punctul de a-mi pierde echilibrul. Însă mâna caldă a lui Kenny era acolo, în întuneric. Sticlele din pungă se ciocneau surd, pe când el își schimba centrul de greutate de pe un picior pe celălalt, ca să mă sprijine.

Gestul mi-a adus un val de căldură în inimă.

Brazii se răriseră, ca și cum s-ar fi dat la o parte. Făceau loc unei pajiști mici unde se afla movila. Mormanul de pietre din fața noastră semăna, în lumina lunii, cu o colosală balenă naufragiată, năpădită de un mușchi verde și gros, și de mănunchiuri de ferigi care se unduiau ușor în bătaia vântului.

Dincolo de pajiște, silueta întunecată a muntelui Ormberg se profila pe cerul nopții.

— *Așadar*, am zis eu, nu puteam mai bine să mergem acasă la unul dintre noi, ca să bem bere? Trebuia să stăm în pădure? E cumplit de frig aici.

— Te încălzesc eu, a spus Kenny cu un zâmbet șmecher.

M-a tras aproape de el, îi simțeam respirația duhnind a bere și a tutun. Mi-aș fi întors fața în direcția opusă. Mă forțam totuși să stau nemișcată și să mă uit în ochii lui, pentru că asta aștepta el de la mine.

Anders fluiera nestingherit. S-a trântit pe unul dintre bolovanii mai mari și s-a întins după o bere. Apoi și-a aprins o țigară și a spus:

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

— Credeam că *îți dorești* să-l auzi pe copilul-nălucă.

— Nu există năluci, am zis așezându-mă pe o piatră mai mică. Numai idioții cred așa ceva.

— Jumătate din Ormberg crede în copilul-nălucă, a venit replica lui Anders, după care a deschis berea și a luat o înghițitură.

— Păi, tocmai de aceea nu cred în năluci, am constatat eu.

Anders a chicotit la comentariul meu, însă Kenny nu dădea de înțeles să fi auzit ceva. Foarte rar părea să audă ce ziceam și niciodată nu mă asculta cu adevărat. În schimb, s-a lipit de mine și mi-a pipăit fundul. Și-a băgat un deget rece ca gheața sub betelia pantalonilor mei. Apoi a îndreptat țigara spre buzele mele. Am tras cuminte un fum, mi-am dat capul pe spate și am suflat fumul, contemplând luna plină.

Tăcerea intensifica toate sunetele: murmurul vântului slab răzbătând printre ferigi, pocnetele și trosnetele surde, ca și cum sute de degete nevăzute ar fi bătut darabana pe pământ, și o pasăre care țipa fantomatic în depărtare.

Kenny mi-a dat o bere.

Am luat o gură din băutura amară și rece și am scrutat întunericul printre brazi. Dacă cineva s-a fi ascuns acolo, sprijinit de vreo tulpină, nu l-am fi putut vedea. I-ar fi fost nemaipomenit de ușor să se furișeze aici, la noi, în luminiș. Ar fi fost ca și cum ar fi împușcat căprioare într-un țarc sau ca şi cum ar fi extras nişte peştişori aurii dintr-un acvariu.

Dar ce ar face asta cineva, aici, în Ormberg?

Aici nu se întâmplă niciodată nimic. De aceea oamenii sunt nevoiți să inventeze povești cu fantome — ca să nu moară de tristețe.

Kenny a râgâit discret și a mai deschis o bere. Apoi, s-a întors către mine și m-a sărutat. Limba îi era rece, cu gust amar.

— *Get a room!* a râs Anders, râgâind și el. Sonor, ca și cum râgâitul ar fi fost o întrebare la care aștepta răspuns.

Comentariul l-a incitat pe Kenny, care și-a introdus mâna în deschizătura gecii mele, a înaintat pe sub pulover și m-a strâns tare de sâni.

M-am aplecat spre el, ca să mă poată pipăi mai bine, și mi-am lăsat limba să se plimbe de-a lungul dinților lui.

Anders s-a ridicat brusc. L-am dat pe Kenny la o parte și am întrebat:

— Ce e?

— Am auzit ceva. Suna de parcă... plângea sau se tânguia cineva, gen.

Anders a scos un schelălăit trist și apoi s-a pus pe un râs nebun, împroșcând cu bere.

— Ești complet țăcănit, am zis eu. Trebuie să mă piș. N-aveți decât să stați aici și să pândiți fantomele.

M-am ridicat, am ocolit movila și am înaintat pe lângă pietre câțiva pași. M-am întors și, constatând că nu eram în raza vizuală a lui Kenny sau a lui Anders, mi-am descheiat pantalonii și m-am lăsat pe vine. Ceva, poate un mușchi sau o plantă, mă gâdila pe coapsă în timp ce mă ușuram. Frigul se strecura în jurul picioarelor și sub geacă. Tremuram.

Ce grozavă idee să venim până aici ca să bem bere. *Minunată!* Dar de ce nu m-oi fi opus când Kenny venise cu propunerea? De ce nu mă opuneam niciodată când Kenny propunea ceva?

Era întuneric beznă, așa că mi-am scos bricheta din buzunarul jachetei. Am zgândărit rotița cu degetul mare

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

și am lăsat flăcăruia să lumineze pământul: frunze stacojii de toamnă, mușchi catifelat și pietre mari și cenușii. Iar acolo, în crăpătura dintre două pietre, se întrezărea ceva alb și neted, ca pălăria unei ciuperci mari.

Kenny și Anders continuau să vorbească despre fantomă, cu voci vioaie și împiedicate de la bere. Cuvintele năvăleau, se încălecau unele peste altele și, în răstimpuri, erau întrerupte de râsete.

Poate din curiozitate, poate pentru că nu eram prea nerăbdătoare să mă întorc la ei imediat, m-am aplecat să cercetez mai îndeaproape ciuperca aceea.

Acuma, pe bune, cum dracu' de creşteau ciuperci albe fix în momentul ăsta al anului, în mijlocul pădurii? Aici nu culesesem niciodată altceva decât bureți.

Am apropiat bricheta de spațiul dintre pietre, astfel încât lumina slabă să cadă mai bine. Am dat la o parte niște frunze și am smuls din rădăcini o ferigă.

Da, într-adevăr, era ceva acolo. *Ceva ce...*

Încă pe vine, cu blugii lăsați în jos, mi-am strecurat o mână în crăpătură și am pipăit cu degetele suprafața albă și netedă. Părea tare, ca piatra sau ca porțelanul. Poate un castron vechi? În orice caz, nu o ciupercă.

M-am întins un pic și am rostogolit într-o parte piatra de deasupra castronului. Era mai mică decât celelalte și nu foarte grea, totuși a căzut cu un bufnet surd lângă mine, pe suprafața acoperită cu mușchi verde.

Iată și castronul sau ce-o fi fost. Era mare ca un gref, spart într-o parte, și pe el creștea un fel de mușchi maroniu și ațos.

Mi-am întins iar mâna și am pipăit firele subțiri și întunecate. Le-am strâns între degetul mare și arătător pentru câteva secunde, până ce creierul a pus cap

la cap piesele de puzzle și mi-am dat seama despre ce era vorba.

Am dat drumul brichetei, m-am ridicat, am făcut câțiva pași poticniți în întuneric și am început să strig. A fost un strigăt sălbatic, venit din adânc, ceva ce nu părea a se mai sfârși vreodată. Ca și cum groaza ar fi strivit fiecare atom de oxigen din corpul meu, forțându-l să iasă prin plămâni.

Când Kenny și Anders au venit lângă mine, aveam încă pantalonii în vine, iar strigătul care-mi ieșea din piept părea imposibil de oprit.

Nu era niciun castron acolo. Nici fire de mușchi.

Era un craniu cu păr lung și negru.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Ormberg

Opt ani mai târziu — 2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Jake

Mă numesc Jake. Se pronunță ca în engleză, *Geik,* pentru că mama și tata m-au botezat după Jake Gyllenhaal — unul dintre cei mai buni actori din lume. La școală, cei mai mulți îmi pronunță numele greșit, cu intenție: spun *iake* ca și cum ar rima cu Tache, Lache sau mai rău, mușunache. Mi-aș dori să am alt nume, dar nu pot face prea multe în privința asta. Sunt cine sunt. Și mă cheamă cum mă cheamă. Mama și-a dorit așa de mult să mă numesc Jake, iar tata a făcut mereu cum a crezut mama, poate pentru că o iubea mai mult decât orice pe lume.

Chiar și acum, când mama e moartă, e ca și cum ar mai fi încă printre noi. Câteodată se întâmplă ca tata să îi pună și ei masa, și dacă întreb ceva durează mult până să răspundă, de parcă s-ar gândi care ar fi părerea ei. Deabia apoi vine răspunsul: „Sigur, împrumută o bancnotă de o sută" sau „Bine, poți merge la Saga să vă uitați la film, dar să fii acasă până la șapte".

Tata nu zice aproape niciodată nu la ceva, deși a devenit un pic mai sever de când TrikåKungen, vechea fabrică de textile, s-a transformat din nou în centru de cazare a celor care cer azil.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Mi-ar plăcea să cred că asta e o dovadă a bunătății lui, însă Melinda, sora mea mai mare, spune că se poartă așa pentru că e prea apatic pentru a fi în stare să protesteze. Când spune asta, se uită cu subînțeles la dozele goale de bere aflate pe dușumeaua din bucătărie, zâmbește strâmb și suflă rotocoale perfecte de fum care se înalță ușor la tavan.

Mi se pare că Melinda este nerecunoscătoare. Vreau să spun că are voie până și să fumeze acasă, ceea ce mama nu i-ar fi permis niciodată, dar, în loc să se bucure de asta, spune astfel de lucruri. E nedrept, lipsit de recunoștință și deloc drăguț.

Bunica obișnuia să spună, pe când trăia, că *nu era mare lucru de capul tatei*, dar că, în orice caz, locuiam în cea mai grozavă casă din Ormberg, și asta nu era așa de rău. Nu cred că-și dădea seama cât înțelegeam din *spusele ei*. Oricum, era OK să nu fie mare lucru de capul cuiva, atâta vreme cât avea în proprietate o casă frumoasă.

Cea mai grozavă casă din Ormberg se află la cinci sute de metri de autostradă, cum intri adânc în pădurea de brazi, pe lângă râul care șerpuiește până la Vingåker. Există două motive pentru care casa e atât de frumoasă: primul, fiindcă tata e tâmplar și al doilea, fiindcă rareori se întâmplă să aibă de lucru. Ce noroc, așa poate lucra la casă aproape tot timpul.

În jurul casei, tata a tăiat tufișurile și a construit o terasă enormă. E atât de mare, că poți juca baschet acolo sau te poți plimba cu bicicleta. Dacă cineva şi-ar lua avânt și n-ar exista balustradă, ar putea ateriza direct în apă. Nu pentru că vreun adult și-ar dori asta — apa e rece ca gheața, chiar și în mijlocul verii, iar fundul e plin de

nămol, iarbă-de-mare şi râme scârboase. Câteodată, vara, Melinda și cu mine umflăm vechile saltele gonflabile și ne lăsăm purtați de curent până la vechea fabrică de cherestea. Coroanele copacilor formează un tavan verde care îmi amintește de milieurile pe care le croșeta bunica mea. Se aud numai păsările, scârțâitul de cauciuc al saltelelor când ne mișcăm și susurul micului șuvoi care se varsă în bazinul vechii fabrici.

Când ajungem în acel șuvoi de apă, trebuie să ne ridicăm, să ne luăm în mână saltelele și să trecem prin apa joasă și repede până la bazinul plin de nuferi și iarbă-de-mare.

În tinerețea lui, bunicul, pe care nu l-am întâlnit niciodată, a lucrat la fabrica de cherestea, dar aceasta a fost închisă cu mult înainte de nașterea tatei. Clădirea dărăpănată a fost incendiată de niște *skinheads* din Katrineholm, când tata avea vârsta mea, paisprezece ani. Ruinele carbonizate au dăinuit. De departe, par a fi niște colți ivindu-se printre arbuști.

Tata spune că toți aveau slujbe înainte: fie în agricultură sau la fabrica de cherestea, la Brogrens Mekaniska sau la TrikåKungen. Acum numai țăranii au de lucru, pentru că toate fabricile au fost închise, iar joburile s-au mutat în China. Uzina Brogrens Mekaniska e tăcută și părăsită, un schelet de tablă ondulată în mijlocul câmpului, iar castelul de cărămidă al TrikåKungen a fost transformat în centru de refugiați.

Acolo nu avem voie să mergem — nici eu nici Melinda —, cu toate că tata ne permite multe. Și nici nu pare să aibă nevoie să se gândească la ce ar fi spus mama, pentru că răspunsul vine cu iuțeala fulgerului ori de câte ori îl întrebăm. Spune că treaba asta este pentru *propria*